

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 76/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. M. – T., zastúpeného Mgr. R. K., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 158/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. M. – T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2010 doručená sťažnosť P. M. – T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 158/2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 8. júna 2009 okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 29 508,12 €. Okresný súd

na základe návrhu sťažovateľa vydal platobný rozkaz sp. zn. 21 Rob 847/2009 z 9. júla 2009, ktorým A. G. – E. (ďalej len „odporkyňa“) uložil zaplatiť sťažovateľovi istinu v sume 29 508,12 € s príslušenstvom a trovy konania. Odporkyňa podala proti uvedenému platobnému rozkazu 5. augusta 2009 odpor. Prvé pojednávanie vo veci bolo uskutočnené 1. decembra 2009, ktoré bolo odročené na 29. január 2010. Pojednávania vo veci určené na 29. január 2010, 26. február 2010, 6. apríl 2010, 3. august 2010 boli z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne zrušené. Okresný súd uznesením z 5. októbra 2010 zamietol návrh odporkyne (z 5. augusta 2009) na prerušenie konania. V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že podal na okresnom súde 13. augusta 2010 sťažnosť na prietahy v konaní kvôli opakovanému zrušeniu určených termínov pojednávaní vo veci z dôvodov prekážok na strane zákonnej sudkyne. Podpredsedníčka okresného súdu vo vybavení sťažnosti č. Spr. 1514/2010 z 8. septembra 2010 uviedla, že sťažnosť nepovažuje za dôvodnú, a informovala sťažovateľa o prijatí dodatku č. 9 k rozvrhu práce okresného súdu, ktorým mal byť nepriaznivý stav odstránený. Týmto dodatkom mali byť veci zákonnej sudkyne prerozdelené.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa okresný súd do dnešného dňa nekoná, a preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že v konaní vedenom pred Okresným súdom v Galante pod sp.zn. 24Cb/158/2009 bolo porušené právo sťažovateľa na prejednanie veci pred súdom bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu v Galante v konaní vedenom pod sp. zn. 24Cb/158/2009 konať v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu v Galanta zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 3. 000,-Eur.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu v Galante zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého sa mal dopustiť okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 158/2009.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 167/03). Posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), ústavný súd skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02).

Ústavný súd na základe svojej konštantnej judikatúry (I. ÚS 120/03, I. ÚS 66/04, II. ÚS 57/01) berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom..., ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03), resp. že „na základe skutočností uvedených v sťažnosti nemožno postup súdu považovať za taký, ktorý by signalizoval pri predbežnom prerokovaní možné porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 131/03).

Ústavný súd z predloženej sťažnosti a jej príloh zistil, že prvé pojednávanie v napadnutom konaní bolo uskutočnené 1. decembra 2009. Okresný súd uznesením z 5. októbra 2010 zamietol návrh odporkyne na prerušenie konania. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom ďalej zistil, že od 23. novembra 2010 sa súdny spis nachádza na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) z dôvodu rozhodovania

o odvolaní odporkyne proti uloženej poriadkovej pokute na pojednávaní (1. decembra 2009).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe zistených skutočností považovať postup okresného súdu za taký, ktorý by bolo možné najmä vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania (jeden rok a deväť mesiacov) kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle citovaného článku ústavy. V postupe okresného súdu je síce možné zistiť aj priesťah v trvaní približne 10 mesiacov (obdobie od 1. decembra 2009, keď vykonal vo veci pojednávanie, do 5. októbra 2010, keď uznesením zamietol návrh odporkyne na prerušenie konania), išlo však doteraz o ojedinelý priesťah, ktorý bol následným začatím vykonávania úkonov zo strany okresného súdu, a to vydaním už uvedeného uznesenia z 5. októbra 2010, zaslaním súdneho spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní odporkyne proti uloženej poriadkovej pokute, napravený.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre uznal, že „nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov“ (IV. ÚS 203/03), pričom jednorazový priesťah v konaní súdu nesignalizuje bez ďalšieho možnosť zbytočných priesťahov v konaní.

Na základe všetkých uvedených skutočností a berúc do úvahy doterajšiu dobu konania pred okresným súdom ústavný súd konštatuje, že doterajší postup okresného súdu nesignalizuje možnosť zbytočných priesťahov v konaní, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh zjavne neopodstatnený.

Nad rámec uvedeného považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že podaním sťažnosti na priesťahy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu a prijatým opatrením – dodatkom č. 9 k rozvrhu práce okresného súdu došlo k odstráneniu nežiaduceho stavu prerozdelením vecí zákonnej sudkyne, a teda účinnosť tohto právneho prostriedku ochrany bola naplnená, čo potvrdzujú aj následne uskutočnené úkony okresného súdu.

Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že toto jeho rozhodnutie nebráni sťažovateľovi opätovne sa obrátiť so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na okresnom súde dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2011